

2

Харитін Моссаковський не діждав і сороковин по батькові. Справивши дев'ятини, він прибрався, підголився, надів нові, але прості чоботи, підстриг трохи кучеряві коси, застріг поганенького коня й поїхав в Чайки до Онисі Прокоповичівни.

На тім-таки тижні був в Богуславі ярмарок. На ярмарку були старі Прокоповичі. Вони стрілись з сусідами, і сусіди розказали, що їх дочка накидала крадькома гарбузів Балабусі в віз, ще й почепила на мотузку одного гарбуза під возом. Прокоповичі, приїхавши додому, накрили Онисю мокрим рядном, а батько трохи не попобив її.

— Гарбузуй, гарбузуй, дочко, та й міру знай. Їздили до тебе женихи, то й перестануть, — репетувала мати, — а нам не роби сорому перед людьми!

— Не бійтесь, мамо, не перестануть! Мене, хвалить бога, ще ніхто не об'їхав білим конем. Та коли б хто й об'їхав, то я не боюся білих коней. А вашого Балабухи я не люблю: він гоноровитий, дивиться на мене згорда та верзе щось таке, що я не втямлю: кві-кві-кві! кувікає по-якомусь, нечистий його зна, по-якому! Не знаю, чи він тебе хвалить, чи з тебе сміється та глузує.

Тільки що Онися скінчила розмову, надворі забрехали собаки. В сінях хтось питав у наймички: "Чи батюшка й матушка дома? А панна дома?"

В світлицю рипнули двері: то ввійшов Харитін Моссаковський. Старий Прокопович вийшов до його з кімнати.

Харитін прибрався й причесався. На йому був довгий чорний темно-синій сіртук. Білі коміри були викладчасті, як у простих шляхтичів. Підстрижене русе волосся закручувалось кругом шиї густими кучерями. Високий, тонкий, рівний станом, з білим матовим, трохи сухорлявим лицем, з ясно-синіми очима, Моссаковський мав делікатну постать блондина, хоч його руки були чорні й чималі, звиклі до важкої роботи. Невеличкі вуса й рівні тонкі брови були трошки темніші од волосся на голові й дуже приставали до ясно-синіх очей. Невважаючи на те, що він був дяк, він не пішов у пекарню, а сміливо ввійшов у світлицю. В ті часи не було ще великої одлички між священиками та дяками. Дяки тоді не застоювали черги в пекарнях або в ганках у священиків.

Мати з дочкою стояли за дверима в кімнаті й прислухались до розмови в світлиці.

— Це приїхав дяк з Карапишів, Моссаковський, син покійного священика вільшаницького, — тихесенько промовила мати до дочки. — Їздили до тебе академісти, а тепер почали їздити дяки!

— Дяки дурнісінько їздитимуть до мене. Цур, дурня! Я дячихою не буду, — ще тихіше обізвався Онися.

Але цікавість узяла своє. Над дверима в світлицю, між одвірком і стелею була щілина на всю довжину дверей. Онися приставила стільця, стала на його й почала роздивлятись в дірку на гостя. Мати кивала пальцем, замірялась кулаком, щось гризливо шепотіла, смикала Онисю за одіжку, а Онися стояла й пильно роздивлялась на Харитона. Надивившись всмак, вона тихесенько, як кішка, злізла з стільця.

— А що? Який? Чи молодий, чи старий? — не втерпіла й собі Прокоповичка, щоб не спитати в дочки.

— Молодий, білявий, високий, тонкий і говорить дуже несміливо та тихо, — шепотіла Онися матері під самісіньким вухом, — але чорта з два: за дяка не піду; в нас високі пороги для дяків.

Незабаром з світлиці вийшов Прокопович і попросив жінку подати горілки й закуски, а Онисі сказав, щоб вона винесла все те в світлицю.

— Авжеж пак! Чого я до його вийду? Не бачила зроду дяків, чи що? — сказала Онися.

— Та його вільшаницька громада обібрала на свою парафію за священика. Оце думають їхати в Київ до владики з прошенням. Ти лиш, дочко, не дуже кирпу гни та мерщій виходь до гостя.

— Хіба так! Як буде священиком та ще в Вільшаниці, то й вийду, — сказала Онися.

— Прибирайся, дочко, та йди! В Вільшаниці церковного поля, левад, сінокосів конем не об'їхати за цілий день, — парафія велика.

Трохи перегода Онися вийшла разом з матір'ю. Моссаковський низько поклонився їй почервонів, неначе дівчина. Він давно бачив Онисю, — вона тепер здавалась йому в десять раз кращою.

Всі сіли. Моссаковський сів, поклав на обоє коліна руки, неначе єгипетська статуя, й спустив очі додолу. Він не смів навіть підвести очі на Онисю. Онися обвела його гострими очима. Він здавався для неї багато кращим од Балабухи.

"Чи він смирний, чи тільки вдає з себе тихого", — думала Онися, водячи очима по його лиці, бровах та очах.

Господар випив чарку до гостя й подав гостеві. Гість випив півчарки, несміливо поставив чарку на стіл і, не закусивши, знов сів на стілець, спустив очі вниз і поклав обидві руки на коліна, простягнувши довгі пальці. Прокопович завів розмову про покійного Моссаковського, згадав, де вони стрічались, про що розмовляли, а гість ледве вставляв слівце, ледве одслоняв свої тихі сині очі. Він не смів навіть глянути на Онисю.

Розмова перервалася. В хаті стало тихо. Прокоповичка жалкувала за Балабухою й очевидячки одбувала гостя, буцім панщину, сидячи на канапі.

— Чи ви пак були в нашій церкві? Чи ви бачили наші нові образи? — несподівано вихопився Прокопович, котрий сам дуже любив образи й картини й сливе кожного гостя водив до церкви показувати свої образи.

— Дай, старий, покій з образами! Не встигли випити по чарці, а ти вже з образами.

Прокопович був радий, що є перед ким похвалитись образами, й таки потяг Харитона до церкви. Він показав йому всі нові образи й навіть "Неопалиму купину" в вітварі, де був намальований здоровий кущ шипшини чи глоду з червоними ягодами: кущ палав у полум'ї, а коло полум'я Мойсей стояв на одній нозі в чоботі, а другу, босу, задер до купини, неначе грів її коло вогню; в руках стирчав здоровий мужицький чобіт з довгою халявою, а за купиною було видно Рось і богуславську церкву.

— Ой дивні ж ваші образи! Господи, яка краса! — дивувався Харитін, хрестячись перед кожним новим образом. — Як стану на парафії, то покличу того самого маляра, щоб і мені намалював і купину, й пекло, й Ілію на огневих конях.

— Коли б ви знали, які там апостоли висять у бані! Який там Андрей Первозваний! Я вам скажу, — такого і в Лаврі нема. Шкода, що висить дуже високо. Якби драбина, то можна б полізти та зблизька придивитись, — хвалився старий Прокопович, озираючись, чи нема в церкві де драбини.

Харитін трохи заметушивсь. Він боявся лазити високо, бо в його крутилась голова, а одмовитись було ніяково, бо він підходив під смак старого, щоб запобігти ласки в його.

— Гляньте, який огонь в пеклі. Ну, таки горить, таки горить, неначе чорти щогодини, щохвилини дров підкидають! — репетував Прокопович.

— Ой господи, як горить, зовсім-таки горить, — говорив Моссаковський і перехрестився до пекла.

— А яких чортів повигадував капосний маляр! Ви, пане дяче, тільки придивіться; отой, що поганяє в пеклі нагайкою блудниць в червоних намистах... вгадайте, на кого схожий? На кого скинувся?

— Не вгадаю. Неначе на богуславського станового, — промовив Моссаковський.

— Та це ж він самий! Це й ніс його, неначе бульбашка, й очі витрішкуваті, тільки псяюха маляр поставив йому на голові волячі роги та причепив ззаду свинячого хвоста.

— А отой, що лупить києм шинкарів, чи пак не вгадаєте, на кого схожий? — сказав Прокопович.

— Цього вже не вгадаю, — сказав Моссаковський, хоч і догадувався, на кого чорт скинувся, бо в його довгі вуха дуже позвішувались, а ніс задерся вгору.

— Невже пак не вгадаєте? Це ж наш столоначальник духовного правління. Якось я проговорився перед маляром: намалюй, кажу, ти того хаптурника в пеклі на самому дні під Юдою, щоб не брав з нас хабарів. Коли дивлюсь, а він його й записав до чортів, ще й дав йому кия в руки. Гляньте, як працює, бідораха, аж язика висолопив.

Похвалившись новими образами, Прокопович був дуже радий, що знайшов доброго цінувальника, котрий втямив високе чайківське малярство. Замкнувши церкву, Прокопович взяв за руку Моссаковського, одвів його далеченько од церкви аж під ограду й показав пальцем на бані.

— От придивіться лишень до наших бань. Що тай намальовано! Та це ж нам маляр випер на бані дванадцять малих пророків і чотири великих. Ото шкода, що нема драбини! От, якби ви вилізли на церкву та придивились близько, як він понамальовував пророків. Дивно, дивно!

Прокопович зирнув кругом себе, шукаючи драбини. В Моссаковського затрусилась нога. Важка драбина лежала на траві і вже заросла бадиллям.

"А що, як старий причепиться, щоб поставити драбину, та присилує лізти до опасання або за опасання!" — пройшла думка в Харитоновій голові.

Прокопович кинувся до драбини й почав її піднімати. Драбина була важка, а старий був малий на зріст і не дуже міцний чоловік. Він пнувся, пнувся та й кинув її в траву.

— Не піднімайте, бо підвередитеся! — сказав гість. — Та сказати правду, я трохи боюсь лазити високо, — признався Моссаковський.

— Оце! Такий же з вас парубок. Моя Онися лазила вище за опасання, а як була малою, то з хлопцями по латах лазила в клуні горобців дерти, як та кішка, — сказав щиро старий.

Веселий старий, похвалившись своїм дивом малярства, повів Моссаковського в покої. В світлиці їх ждали дами. Мати не спускала з очей Онисі: вона боялась, щоб Онися знов не понаклала гостей в віз гарбузів.

— А що, дочко, як тобі показався цей дяк? — спитала мати.

— Він кращий од Балабухи й такий тихий, спокійний. Я люблю тихих та добрих людей, — сказала Онися.

— І, вже й ти! Балабуха людина здорова, доросла, чоловік в силі й до того вчений, а це якийсь простак карапишанський.

— Я тих вчених не дуже люблю, бо й я сама проста. Балабуха ще присилував би мене говорити по-латинській, а я й по-московській незугарна.

Онися кинулась до вікна й глянула в садок, де стежкою йшов рядом з батьком Моссаковський. Високий, тонкий станом, він показався Онисі через шибки ще кращим і делікатнішим.

— Дивіться, мамо, чим же він поганий? Очі сині, як небо, брови тонкі...

— Вже й брови! Знайшла красу! Та він зовсім без брів, — сказала мати. — От у твого батька так правда, що брови, — сказала вона, дивлячись на кудлаті та крющкуваті брови старого Прокоповича.

— Тікайте, мамо, бо нас видно знадвору, — сказала Онися, оступаючись од вікна, але не одвертаючи лиця од шибки.

— Тікай, дочко, бо він близько вже, вглядить, — сказала мати, одвертаючи плечі, але не лице.

Прокопович увійшов з гостем в світлицю. Знов почали наливати та випивати по чарці. Моссаковський сидів, поклавши руки на коліна, і ледве насмілювався підвести віка й кинути очима на Онисю. Онися примітила, що чогось втратила природжену сміливість. Вона сиділа

мовчки й собі спустила очі додолу. Других женихів вона сама зачіпала в розмові, сміливо говорила з ними, жартувала, навіть глузувала з їх. Тепер вона почувала, що не сміє чомусь слова промовити.

"Що це зо мною? — подумала Онися. — Чи вже ж я злякалась цього дяка?"

Старий Прокопович почав затягати на гласи, випивши чарок з десять настойки з перцем. Моссаковський сидів і не смів голосом повести. Він посидів, помовчав і перед вечором попрощався й поїхав.

— Чи приїде, чи не приїде вдруге? — промовила сама до себе Прокоповичка.

Онися заплющила очі, розвела пальці обох рук, потім покрутила палець кругом пальця й загадала, чи приїде, чи не приїде. Пальці зійшлись нігтями.

— Приїде, — крикнула вона й підскочила.

— Побачимо, — сказала мати. — Їздили академісти, а тепер почали їздити до тебе дяки.

Пішли дні за днями. Онися почувала, що вона чогось ніби жде Моссаковського, що він не виходить у неї з думки. Минув тиждень, настала субота. Онися кинулась сама підмазувати та прибирати в покоях, вишарувала жовтим піском поміст, помила вікна, повитирала образи, повішала на образи найкраще вишивані рушники; на вікнах поставила склянки з квітками... Настала неділя. Онися встала удосвіта, прибралась в нову плахту, причепурилась, наділа на голову всі стрічки й квітки й пішла до церкви. Для неї чогось здавалось, що Моссаковський доконче приїде до церкви, що вона його там побачить.

Служба одійшла, а Моссаковський не приїхав. Онися сіла обідати, їла як не їла й по обіді пішла в садок. Вона гуляла по горі й усе поглядала за синій ліс, на поле за лісом, вкрите густими копами, де вився шлях до Карапишів.

"Чого це я його жду? Невже я люблю його?" — думала Онися, ходячи по садку. Самі руки несамохіть рвали найкращі квітки й закладали за стрічки на голові, за коси. Довго ходила по саду, доки сонце не вдарило косим промінням по горі й пронизало наскрізь садок, розкинутий по крутих боках гори. Онися прислухалась, чи не загуркотить віз за Россю, коло порога або в дворі. А надворі було тихо-тихо й душно. Вона вернулась в покої, сіла на канапі й смутно похилила голову.

— Оце, нема з ким чарки горілки випити, — сказав старий батько. — Коли б приїхав хоч карапишанський дяк.

Онися спанула. Бліді щоки одразу почервоніли. Не встиг батько промовити ті слова, надворі затарахкотів легкий візок, забрехали собаки.

— Отже бог гостей несе, — сказав Прокопович, заглядаючи в вікно.

Онися стривожилась. В неї затрусилась ноги так, що вона ледве мала сили побігти й подивитись в вікно.

— Онисю, ставай колупати піч! Приїхав Моссаковський та ще й з братом, певне, з сватом, — гукнув батько.

Онися злякалась й зблідла, ніби пополотніла. Вона вся затрусилась, охолола й стояла на однім місці. Двері в світлицю рипнули. На Онисю чогось напав такий страх, що вона кинулась бігти з кімнати і втекла в садок.

"Боже мій! Чого це я так злякалась. Я не побоялась академіста, а злякалась цього молодого хлопця", — думала Онися, прикликаючи на поміч усю свою сміливість.

А сміливість не верталась до неї. Вона стояла над горою, втопила злякані гарячі очі в зелену безодню садка, в зелене марево, розлите над старим деревом, дивилась на його й нічого не бачила. Зелений світ дрижав в її очах, переливався, як вода в Росі, снував, ніби рій зеленої мошки. А Онися стояла й нічого не розуміла. Сонце кинуло під яблуню гарячий промінь. Світ упав на її щоку, обсипав її ніби огнем, а вона нічого не почувала та все дивилась у зелену безодню, як у глибоку річку.

— Онисю! Онисю! Де це ти ділась? — гукнула мати, виходячи з-за яблуні. — Чого це ти

стоїш як стіна? Ходи лишень у покої до гостей. Вони, певно ж, не до мене, а до тебе приїхали!

Онися неначе прокинулася. Вона тихо пішла в хату за матір'ю, наче сліпий за поводитарем.

— Оце гарно! Глузувала з академістів, а од цього жениха втікаєш у садок. Великий пак страх! Не бачила зроду женихів. Ой, уже ж їх перекинулася ціла низка! Іди та кажи їм, що хоч.

Онися ввійшла в світлицю, згорнувши руки, неначе свята. В неї в руках була вишивана хусточка. Вона підвела очі, примітила священника, поцілувала його в руку й не встигла обернутись, як Моссаковський нагнувся й поцілував її в руку. Вона почувала на руці гарячі, м'які, повні губи й почервоніла, як маківка.

Онися одійшла й сіла на стільці. Вона ледве підняла очі на Моссаковського і вгляділа його тихі ясно-сині очі, матово-біле лице, на котрому розлився дуже делікатний рум'янець. Ясні кучері блищали наскрізь кругом Харитонові голови проти вікна, кудюю сипався золотим порошком промінь сонця. Моссаковський не зводив очей з Онисі. Вона почувала на своєму лиці його тихий погляд, не знала, що робити, почала щипати вишивані на хусточці квітки. Червоні та сині торочки сипались з хусточки на її червону запаску.

— Не рви, дочко, хустки, — гріх! Сьогодні неділя, — сказала мати, легко торкнувши дочку пальцями по руці.

Онися перестала на хвилину щипати торочки на хустці, але незабаром знов посипались з хустки-мучениці червоні та сині нитки.

Хазяїн розмовляв з приїжджим священником то про се, то про те. Прокоповичка надулася і сиділа мовчки: їй не хотілось видавати дочки за дяка. Але сват повів розмову про недавні сороковини по батькові Харитона й закинув, що громада в Вільшаниці, після похорону старого батька, обібрала на парафію Харитона. Прокоповичка насторочила вуха й повеселішала. Вона весело розговорилась, стала привітніша й послала Онисю принести найліпшої, найсмачнішої наливки. Гості примітили, що хазяйка стала добріша, й собі якимось розворушились. Харитін весело підвів очі й укинув кілька слів в розмову, але до Онисі не смів він слова промовити, тільки дивився то на її брови, то на червоні невеличкі уста.

— Як бог pomoже, — сказав сват, — то ми оце вирядимо Харитона до Києва. Громада вже налагодилась посилати до владики прошення, щоб Харитін zostався священником на батьківському місці. Як тільки владика згодиться, то ми, пом'янувши батька на сороковинах, оженимо нашого Харитона та й уберемо його в рясу.

— От і добре! Слава богу! — промовив Прокопович. — Будемо близькими сусідами.

— Та нам би, панотче, хотілось бути не тільки вашими близькими сусідами, але навіть ще ближчими людьми; ми хочемо поріднитись з вами, — сказав сват. — У вас дочка на виданні, а в нас жених.

Бліде Онисине лице спануло наче полум'ям. Вона почервоніла й спустила очі додолу. Руки замерли на хусточці, й червоні й сині нитки перестали сипатись на запаску. Харитін почервонів і собі, як панна, не знав, де діти руки.

— Як же ви думаете, отець Степан? — спитав сват.

— Я з дорогою душею, але треба спитати й матері, й дочки, — сказав Прокопович, поглядаючи на дам. — Що ти, паніматко, скажеш? — сказав він, обертаючи очі до жінки.

— Я... як дочка скаже, то так і я, — ледве обізвалася Прокоповичка з неохотою: їй шкода було Балабухи, але вона знала, що він більше не приїде.

Діло доходило до Онисі. Вона насилу вдержалась на місці. Їй хотілось схопитись і втекти в садок.

— Як же ти скажеш, дочко? — просто спитав в Онисі батько.

— Я згоджуюсь, — насилу промовила Онися, не підводячи очей.

— Коли так, то, по людському звичаю, заміняймо святий хліб, а потім трохи між собою

поміркуємо, — сказав батько.

Онися ледве перекинулась з Харитоном кількома словами, але вона вгадувала своїм жіночим серцем, що Харитін підходить під її завзятуший, дужий темперамент, що вона буде правдивою господинею в своїй хаті. Окрім того, Харитін дуже сподобався їй своїм делікатним лицем і тихими синіми очима.

Поки сини справляли сороковини по батькові, поки заручився Харитін з Онисею, поки вільшаницька громада налагодила послати старосту до Києва з прошенням до владики, — минуло чимало часу. А тим часом Балабуха не сидів дурнички в своїх Хильках.

"Хочу женитись! Доки його бурлакувати та байдики бити! — думав Балабуха, ходячи по садку. — Не схотіла Онися, — знайду десять кращих, а таки восени оженюсь. Треба шукати та напитувати дівчини".

Балабуха глянув на город і вглядів широке листя гарбузиння. Те гарбузиння навело на його таку злість, що він тричі прокляв Онисю й не міг більше не тільки їсти гарбуза, але й дивитись на його.

— Тату, дайте коней! Поїду ще в Хохітву. Там панни не прості, вбираються в сукні панській. — Цур їм, тим плахтам! Поїду ще до суконь.

— Про мене, їдь до суконь. Тільки ті хохітвянські сукні, може, академісте, не для тебе шиті. Вони горді, нехтують поповичами, бо самі з панів, мають кріпаків, мають багато поля. Але купити не купити, а поторгувати можна. Ці вже принаймні не причеплять гарбуза під возом, — сказав батько.

— Не причеплять, то так ласкаво та делікатно випроводять з хати, — обізвалась мати. — Одначе в Терлецького чотири панни на виданні. Може, котру й видадуть. Тільки, сину, передніше ніж виїздити з двору, сядь та добре наїжся, бо там годують по-шляхетській: якимись пундиками та ласкавими словами, а не пирогами.

Погонич запряг коні, вкинув в торбу хліба й сала на полудень, бо боявся їхати в Хохітву без харчі, й по обіді однієї неділі Балабуха поїхав в Хохітву.

Хохітва була невелике село коло самого Богуслава, розкидане по правому високому березі Росі, між рядами чималих гір. За Россю була чудова картина. Над самою водою стояла висока, але не широка скеля, ніби стіна з каміння. На кам'яній стіні було видно вздовж і впоперек щілини та розколини. В щілинах зеленіли пучки трави, жовтих квіток, подекуди стриміли невеличкі зелені кущі глоду та шипшини, неначе канделябри, розвішані по стіні. Під скелею росли лози та очерет. Серед Росі неначе лежав невеличкий острівець з прездорового каміння, без ладу накиданого купами. За кам'яною стіною було видно понад Россю ряд невисоких гір. На горах зеленів густий старий ліс. Коло острівця шуміла вода на порогах, темніла, неначе стежка, чорна гребля, а під самою крутою скелею стояв млин. На горах, на горбах, в узьких долинах була розкидана Хохітва.

Дім священика Терлецького виходив на улицу; зелений сад слався поза домом трохи не до самої Росі. Коло дому було видно довгий двір, на котрому по обидва боки стояли два ряди хат. Там колись жили кріпаки священика Терлецького. Його жінка була шляхетського роду й дістала в придане той невеличкий куток в Хохітві. Всю решту села забрав її брат, продав село одному багатому графові, а сам вмер. Терлецький загородив невеличкий куток собі в подвір'я, не давав тим людям землі, забрав навіть їх городи, а людей повернув просто в наймити. Але його кріпаки десь дівались, неначе віск розтоплювався: одні повтікали на степи, другі повимирали. Дівчата повиходили заміж на село. І скінчилось тим, що в тих хатах зосталось кілька калік та калікуватих, котрим було зовсім не вигодно втікати з двору.

Балабуха в'їхав у двір. Перед ним вирнув з-за повіток та хаток здоровий дім з високими вікнами, з ганком. Перед вікнами було видно клумби, засаджені не гвоздиками та любистком, а

левкоями, астрами та фіалками. Дім був добрий, добре вшитий. Повітки й клуна були опоряджені по-господарській. Огорожа була нова. В дворі було чисто. Навіть ближчі кріпацькі хати були ще добрі, тільки ті, що стояли в далекому кутку довгого двора, вже подалились; декотрі перехнябилились, декотрі вже розвалювались, і через обдерту покрівлю вже світилися крокви та лати, неначе ребра, на котрих пообпадала шкура.

Візок в'їхав на подвір'я несміливо. Погонич спинив коні трохи не коло воріт. Балабуха встав помаленьку з воза й подибав до ганку. Він довго обтрушувався, чепурився, обтер порох з чобіт полою шинелі, втер хусточкою припале пилом лице, шию, пригладив долонею волосся на голові, розгладив вуса й увійшов у сіни. Сіни були схожі на кімнату з двома довгими вузькими віконцями по одній шибці по обидва боки дверей. З сіней йшло троє дверей на всіх трьох стінах. Балабуха трохи постояв, подумав, ще раз пригладив волосся, розтяг вуса, одчинив наздогад двері направо. Там була пекарня. Він углядив тільки, що з пекарні майнула через двері в кімнату ціла купа молодих паннів так швидко, як миші тікають в нору.

Балабуха причинив двері, знов постояв в сінях, подумав і тихенько одчинив двері в ліву руку. Там була просторна світлиця. Балабуха увійшов у світлицю. В світлиці не було нікого. Тільки маятник здорового годинника нешвидко й з повагою цокав і разом дерчав, неначе хто стукав молотком по розбитій посудині, стягнутій дротом.

За дверима в кімнаті було тихо. Тільки десь далеко за стінами було чути глухий шум, неначе там палало полум'я в печі або клеkotів окріп в казані. Балабуха оглядав світлицю. Світлиця була більше схожа на панську гостину, ніж на мужицьку хату, заставлену образами. Образів сливе зовсім не було, тільки в кутку висів великий образ Ченстоховської богородиці з польським надписом. Серед стіни з-за скла виглядав лик Христа в терновім вінці, а під ним було підписано: *Esse Homo!*⁶ Коло порога висів якийсь крилатий купідон, прив'язаний червоними стрічками до дерева, а коло груби, на гравюрі невеликої вартості Геркулес, піднявши здорову довбню, замірився на страшного лева, котрого зчавив рукою за горло. Між вікнами висіло над столиком узьке, довге дзеркало з високим верхком. Дзеркало було схоже на малого хлопця в високій батьковій шапці. Спинка канапи та стільців була вирізана такими фігурами, неначе хто понастромлював зверху на їх рядки грибів та опеньків. На вікнах стояли вазони мушкатки та герані.

Балабуха заглянув в дзеркало, поправив на шії гніздо з чорної шовкової хустки, що було з'їхало трохи набік, ще раз пригладив голову долонею й сів на стільці.

Двері з кімнати тихесенько одчинились. Балабуха підвівся з стільця і вже хотів рекомендуватись, нахиливши голову. Але з дверей вийшла низька дівка з одним горбом на спині, з другим на грудях, з довгим жовтим лицем і тихими сумними карими очима. Вона держала в руках рушничок і попростувала просто до Балабухи. Дівчина приступила до його, поклонилась йому трохи не в ноги, держачи рушник у руці, зовсім як молода, що просить на весілля.

— Чи на весілля просиш, дівчино? — спитав Балабуха.

Дівчина осміхнулась, поцілувала його в руку, одійшла до стола й почала стирати порох з стола та столиків.

— Чи дома батюшка та матушка, чи, може, куди поїхали? — спитав Балабуха.

— Дома, — ледве обізвалась дівчина, соваючи рушником по столі.

— Може, спочивають? — знов спитав Балабуха.

— Ні, — ще тихіше обізвалась дівчина, поглядаючи на зачинені двері.

Дівчина вийшла. В світлиці знов стало тихо, тільки маятник стукотів та дерчав з докучливим рівним, одномірним цоканням, та десь за трьома стінами було чути ніби потайний задержаний шум ходи.

⁶ Ось людина! (лат.)

Двері з кімнати знов одчинились з скрипом. В дверях з'явилась висока, тонка постать Терлецького. Терлецький був сухий, блідий брюнет з посіченими короткими кісьми, з короткою круглою бородою, на котрій блищали срібні смужки. Тільки чорні блискучі очі надавали бадьорність і енергію видові й всій його постаті.

— Добридень вам! З святою неділею будьте здорові! — сказав Балабуха, поклонившись господареві.

— Спасибі! Будьте й ви здорові, — промовив Терлецький. — Чи здалека прибули до нас?

— Я з Хильок: студент Київської академії, Марко Балабуха; скінчив філософію.

— Дуже радий! Спасибі вам, що нас одвідали. Я вашого панотця знаю. Чом же ваш панотець з паніматкою не прибули до нас? — спитав Терлецький. — Але чого це ми стоїмо? Сідайте, будьте ласкаві!

Балабуха сів на стільці якось несміливо. Він трохи скорчився, підняв плечі й сховав шию й навіть трохи голову в гніздо з високих гострих комірив та з хустки, як черепаха ховається в свої черепашки. Він вперше був в такому домі, де візантійська обстава вийшла з моди й натомість настала в обставі й в усьому мода європейська, де вже одгонилось панством, шляхетством. Але така незвична для його обстава якось заважала йому. Він нагадав собі пасіку в Чайках, простого панотця, просту паніматку, й йому чогось захотілось утекти у ту пасіку, де він почував себе багатим вольнішим і сміливішим.

— Чи ви скінчили академію, чи тільки приїхали на вакації? — спитав панотець Терлецький.

— Ні, я тільки скінчив філософію, але більше не поїду до Кисва в академію, — сказав Балабуха.

— Та й добре зробите. Я сам дійшов до риторики, та й подякував ченцям, а проте маю парафію й живу теперечки як у бога за дверима, — сказав господар.

— Так і я оце думаю зробити, — сказав Балабуха.

Терлецький ледве примітно осміхнувся й погладив бороду: він не помилився, догадуючись, що Балабуха приїхав подивитись на його дочок.

— Що ж там в вас тепер в академії? Чи пишете вірші? Чи граєте комедії? — спитав господар.

— Аякже, й вірші пишемо, й комедії граємо, — сказав Балабуха.

— От за наших часів — ми грали так, що тепер навряд чи зуміють так грати. І мені таки доводилось не раз грати. Тільки раз сталася зо мною на сцені трохи смішна пригода: раз сказали мені грати роль Суети в інтермедії. Обголив я вуса й бороду, намазав щоки рум'янцями. Причепили мені довгі коси, накинули на плечі червону хламиду; я достав у однієї знайомої міщанки червоні чоботи; взувся я в ті чоботи, на шию начепив червоне намисто, розпустив коси по плечах, надів на голову жидівську ярмулку, взяв в одну руку капшук з грішми, в другу пляшку з горілкою та й виходжу на сцену. Виходжу та й кажу: "Я Суета..."

Сказав, та як глянув на людей! — усі люди повитріщали на мене очі, а професор елоквенції, лютий-прелютий, що задавав нам часто березової каші, дивиться мені просто в вічі та неначе каже: "Потривай, ось я тобі всиплю півсотні, як тільки помилишся!" Глянув я йому в вічі та й забув, що далі говорити! Йй-богу, забув! А знав, як "Отче наш". "Я Суета! Я Суета!" — сказав я тричі, а далі хоч заріж! Не пригадаю! Давай я тоді лупити з Екклезіяста: суета суетствій і всяческая суета! Та вже, спасибі, Злоба стояла за декораціями, та підказала мені, що далі говорити. От я й почав:

О суета, колико ты прекрасна!

О суета, толико ты ужасна!

Днесь пияна скачет воля!

Утро вставши — тщетна доля!..

Сирен льстивых окиян

Сладким гласом обуян!

Едва лето запало,
А козля цапом стало.
Цап бородатый!..

Сказав я це, а далі знов забувся, плутаю я та плутаю! Переплутав усі вірші, перемішав сирен з козами та цапами, та вже не знаю, що далі говорити: та, спасибі Злобі, мене вивела з біди: вискочила з-за декорації та як крикне: "Я Злоба, — ховай свого лоба!" Як заміряться на мене мечем! — я навтеки, і капшук з грішми загубив на сцені. Публіка регочеться. Дивлюсь, а за кулісами передо мною стоїть друга злоба, професор. Як ухопить мене за коси! Коси й ярмулка злетіли додолу. Він мене за чуба та як почав вихрити то направо, то наліво — трохи голови не зірвав з шиї.

Згадки про академію неначе розбуркали Балабуху: він одразу став сміливий і говорючий.

— А я грав Злобу, — та ще й як грав! — сказав Балабуха, розговорившись. — Було, як накинута на плечі чернечу чорну мантию, та обкручу голову гидрою, та візьму в одну руку меч, а в другу пучок гадюк, та як вийду, та як крикну: "Я Злоба, — ховай свого лоба!"

Балабуха розпалився й справді схопився з місця, підняв руки вгору й крикнув на всю хату. Горбата Килина несла в руках пляшку з горілкою й тарілку з паляницею. Для бідної дівки здалося, що Балабуха схопився з місця й хоче луснути її кулаком в спину. Вона затрусилась і упустила тарілку на поміст. Тарілка хрюпнула й розбилась.

— Цур дурної! — сказав Терлецький.

— Якась перелякана дівчина! — сказав Балабуха, сідаючи на стілець.

Килина позбирала шматки тарілки й паляниці в хвартух і з плачем вийшла з світлиці.

— Колись я писав вірші, знав напам'ять Овідія, Горація, а тепер все чисто повилітало з голови, тільки й зосталась в пам'яті березова каша, — сказав Терлецький, наливаючи чарку. — Та й той Горацій зовсім-таки не стосується до Хохітви.

Бідна Килина винесла черепки в кімнату з сльозами на очах.

— Що то таке ти несеш в хвартусі? — крикнула матушка на Килину. — Чи розбила тарілку, чи що? Що там за крик?

— Ой простіть, матушко, — сказала Килина, цілуючи паніматку в руку. — Наш батюшка з тим паничем, мабуть, полаялись та як почали кричати та соватись один до другого з кулаками! А я злякалась та й упустила з рук тарілку.

— Ти сьогодні зовсім здуріла! Бери швидше другу тарілку й неси паляницю на стіл! — крикнула матушка, стоячи серед хати з білою сукнею в руках для старшої дочки.

В кімнаті піднявся якийсь содом. Матушка хапалась приборати старшу дочку, неначе боялась, щоб часом панич не втік з дому. Шафа й скриня стояли одчинені. Матушка й дочки бігали, кидались сюди й туди, брязкали ключами, виймали нову одягу, причісувались перед дзеркалом. Олеся, чи Олександра Петрівна, найстарша дочка, стояла серед кімнати в білих спідницях, в білому корсеті, котрий не сходився на її повному стані. Мати з меншою дочкою шнурували корсет, силкувались аж впотіли, а корсет все-таки не сходився.

— Килино, ходи сюди! Придави руками корсет, та міцніше, — кричала матушка.

Килина вхопила Олеся за стан і стільки помогла, скільки б поміг комар. Шнурки в матушциних руках лущали, а корсет все-таки не сходився.

— Покличте бабу Хіврю! — крикнула матушка. — Бо ця Килина ні до чого не здатна.

Прибігла баба, вхопилась і собі за шнурки. Баба була кремезна й жилава. Корсет подався під її руками. Олеся наділа білу сукню, а мати причісувала та приборала її голову.

Убравши дочку, мати накинута на себе нову сукню, накинута на плечі перську білу, з червоними та жовтими взорцями, хустку, — ще раз огляділа кругом дочку, неначе москаля на муштрі, й повела її в світлицю.

Менші дочки попростували за ними слідком, заглядаючи в світлицю через одчинені двері.

Терлецька ввійшла в світлицю тихою ходою, поважно, неначе виплила. Балабуха вглядів в дверях невисоку, але тілисту чорняву даму трохи ніби з пухлим, шляхетським лицем, з гладенько причесаними чорними блискучими начосами на лобі, в білому чіпку в оборках, в котрих синіла широка стрічка з кінцями до плечей. Він устав і ще глибше втягнув коротку шию в комір, несміливо підійшов до Терлецької й поцілував її в пухку білу руку. За матір'ю вийшла дочка, така чорнява, як і мати, гарненька, з білим, трохи коротким лицем, з темними карими очима. Вона присіла серед світлиці перед Балабухою і неначе дригнула правою ногою. Балабуха поцілував в руку дочку, оступився трохи назад і не знав, де діти свої здорові руки. Матушка сіла на канапі і попросила гостя сісти. Балабуха несміливо спустився на стілець. Проти його сіла Олеся, в котрої щоки почервоніли, наче маківки. Балабуха кидав очима то на матір, то на дочку. Широка синя стрічка в материному чіпкові, біла сукня на дочці, червона стрічка, котрою був підперезаний Олесин стан, червоний бант в косах — усе те так налякало студента, що він сидів як на шпильках. Перед його очима знов з'явилась пасіка, улики, темна катрага в пасіці, навіть ліщина й чорнобіль коло пасіки, куди він тепер ладен був утекти й сховатись од тих стрічок та суконь.

— Чи здорові ваш панотець та паніматка? — спитала Терлецька в Балабухи.

— Спасибі вам! Слава богу, здорові, — тихо обізвався Балабуха.

— Такі недобрі: нас ніколи й не одвідають. Я знаю вашого батюшку й вашу матушку, — сказала Терлецька голосно, дрібно й сміливо.

Терлецька питала в Балабухи про його батька й матір, так собі, для звичайності. Якби вони й справді приїхали до неї, вона була б їм зовсім не рада.

— І я бачила вашого батюшку, — сміливо обізвалась Олеся до Балабухи. — Такий добрий, такий привітний.

Балабуха перевів очі од матері на Олесю й тепер тільки придивився, що вона була гарненька, але мала не такі тонкі та гострі брови, як в Онисі Прокоповичівни. Тільки круглі чималі темні та блискучі очі сподобались йому одразу.

Олеся не всиділа на одному місці: вона схопилась і вибігла з кімнати, щоб подивитись на себе в дзеркало й поправити на голові червоний бант, і потім вернулась, знов сіла й знов схопилась, побігла до вазонів, заглянула в вазони, знов вибігла в кімнату, принесла графин з водою, полила вазони, знов вибігла й знов перегодя прибігла й сіла. Довгі кінці стрічки кругом стану, кінці банта літали кругом неї, як на вітрі. Олеся ловила стрічки рукою й швидко то одкидала їх, то притягала, то обсмикувала. За дочкою вийшла з світлиці мати, поправила щось на шиї, знов вернулась і знов вийшла. Вони вештались, неначе в хрещика грали. Через двері в кімнату Балабуха вглядів здорове ліжко, неначе порон на Росі, а над ліжком здоровий килим, на котрому були виткані чудні квітки, неначе стояли на задніх ногах в три рядки здорові зелені жаби з червоними животами, побравшись за передні лапи. В дверях проти килима Балабуха вглядів другу панну, таку на зріст, як Олеся, але багато кращу, в бідненькій ситцевій сукні. То була менша дочка, котру погано убирали й ховали од паничів в далекій кімнаті.

За Терлецькою ввійшла в світлицю горбата Килина й винесла на тарілці дві тонесенькі скибки паляниці та з ложку масла в маслянці. Терлецький налив в малесеньку чарку горілки, поздоровкався з гостем, випив сам, почастивав гостя й заткнув графин затичкою, неначе давав знати, що він більше не буде вже частувати. Балабуха випив, навіть гаразд не розкуштувавши, і взяв в руки скибку паляниці. Скибка світилась наскрізь.

— А ми тут, паніматко, розбалакались з Марком Павловичем про академію та так налякали Килину цими згадками, що вона впустила тарілку та й розбила, — сказав Терлецький до жінки.

— *Similis simili gaudet*⁷, — обізвався Балабуха. — Ми колись грали в академії комедії та почали пригадувати з отцем Петром деяку давнину.

— Ви грали комедії? — спитала Олеся. — Ото, коли б мені довелося на віку хоч раз побачити комедію. Сидиш тут у Хохітві й людей не бачиш.

— Де вже ти хотіла в Хохітві побачити комедію, — сказав Терлецький. — Це чудо показує тільки наша Київська "alma mater"⁸.

— Папа кажуть, що й вони грали, — сміливо обертаючись до Балабухи, промовила Олеся. — Та ще й убирались за панну.

Стара Терлецька трохи осміхнулась, глянувши на бороду та вуса свого чоловіка.

— Колись убирався за панну, а тепер вже не вберусь, — сказав Терлецький.

— Може, й ви убирались за панну? — сказала Олеся, обертаючись до Балабухи.

— Ні, я раз убирався за... Славу, — знехотя сказав Балабуха, — а другий раз за прекрасного Іосифа.

— Ото, як би я хотіла побачити, як ви вбирались за прекрасного Іосифа, — сказала Олеся, спідлоба поглядаючи на Балабуху. — Мабуть, воно вийшло дуже гарно.

Балабуха оговтався й перестав втягувати шию в комір. Сміливість в Олесі, привітність Терлецької одбили в його охоту тікати в пасіку та в чорнобіль.

Балабуха не дуже сподобався Олесі з лиця, але його зріст, велика постать, вченість і латина звернули її увагу, сподобались їй тим більше, що до неї приїжджали невчені прості поповичі, на котрих вона не хотіла й дивитись, і навіть не виходила до їх. Мати так само була привітна до Балабухи, бо вже був час видавати Олесю заміж.

Килина одхилила двері й щось шепнула до Терлецької. Олеся зірвалась з стільця й побігла в двері так швидко, що трохи не звалила Килини з ніг. Балабуха дивився їй вслід: йому сподобалось, як Олеся бігає швидко, прудко, легко, як на їй гадюками в'ються червоні стрічки.

За Олесею вийшла Терлецька. В кімнатах було чути біганину, вештання. Забряжчали ложечки, задзвеніли стакани та блюдечка, застукотіли шухляди коло камади та столів; одчинились двері, й горбата Килина внесла в світлицю високого та тонкого самовара й поставила на столі, неначе яке диво. То був перший самовар в околиці.

З дверей вибігла Олеся з ложечками й чайником в руках, за нею мати, за матір'ю Килина. Вони виходили й приходили, й знов вибігали: виносили стакани та наряддя до самовара. Самовар спершу шипів, потім запарував і заклокотів, так що не стало чуть, як дерчав маятник коло часів. Кругом самовара чигали та панькались, неначе урядник кругом свого начальника. Балабуха з того дива поглядав то на самовар, то на дам.

Почалося наливання чаю в стакани, бряжчання ложечками об посуд, неначе хто віз цілу балагулу битого скла. Сама Терлецька подала Балабусі стакан чаю. Килина знов винесла на тарілці купку тоненьких скибочок паляниці. Балабуха випив чай, з'їв прозору скибочку хліба; його розібрав апетит. Їсти схотілось здорово, а господар навіть не просив випити по другій чарці горілки.

— А налий і мені, паніматко, стакан того зілля, — сказав Терлецький, — хоч, сказати правду, не дуже я хвалю це зілля. Нема в світі, як добра чарка горілки, — захопився господар.

"Коли б же добра чарка, а не така, як наперсток", — подумав Балабуха, поглядаючи на малесеньку чарку.

Терлецька сердито кинула очима на чоловіка: він замовк і не розвивав далі тієї теми.

Випили чай. Килина винесла самовар, котрого в кімнаті опали менші дочки, неначе мухи мед.

⁷ Схожий схожому радіє (лат.).

⁸ Дослівно "матір-годувальниця". Тут мається на увазі учбовий заклад (лат.).

— Візьми лишень, дочко, гітару та заграй або й заспівай нам якої, — сказав Терлецький, достаючи гітару з косого столика в кутку й подаючи Олесі.

— Я вже давно грала й, мабуть, чисто все позабувала, — пишаючись, промовила Олеся.

Вона взяла гітару, направила її, натягуючи струни, й несміливо почала перебирати пальцями.

— Ви не граєте на гусях? — спитав Терлецький в Балабухи.

— Ні, не граю, — обіззався Балабуха.

— Шкода. Я колись грав, та вже забув. От мій сусіда богуславський батюшка, як утне на гусях, то аж поміст дрижить. Е, що то за гарний інструмент! — сказав Терлецький.

Олеся програла кілька козачків. Їй хотілось заспівати, та вона сама не сміла почати й ждала, щоб будлі-хто попросив.

— Заспівайте, коли ваша ласка, — несміливо попросив її Балабуха.

— Заспівай, дочко, про Хлою, або про Нарциза, або краще про студента.

Олеся осміхнулась, заспівала тонесеньким голоском про Хлою, потім про Нарциса, а далі затигла й про студента:

Ой велела мене мати

За купчика отдати.

А купчик как и деть,

Сундук денег несет.

"Сундук денег не прійму,

За купчика не пойду!"

Ой велела мене мати

За студента отдати.

А студент как и деть,

Пучок розок несет.

"Пучок розок прійму,

За студента пойду!"

— Ага! — промовив, прицмокуючи, Терлецький.

— За битого двох небитих дають, — сказав Балабуха.

Олеся ще довго співала та грала на гітарі. Терлецький розфантазувався й почав пригадувати давні вірші й складати свої, але дуже недоладні.

Співай, дочко, поки молоденька, бо як мине твоя весна, то перестанеш співати:

Наслаждайся дней своих,

Все-бо в мале состарьем.

В одно лито з козенята

Стався кудлатый цап!

І я колись співав і вірші складав, як був козеням, а як став старим та кудлатим, то вже й пісні в голову не лізуть, — промовив Терлецький, ходячи по світлиці.

Тим часом, як Олеся грала та співала, Балабуха почував, що в його животі грають інші музики. Надворі вечоріло, а полуднувати не давали. Пляшка з горілкою стояла ніби запечатана. Балабуха поглядав на двері, чи не винесуть чого закусити, а двері не одчинялись. А сирени в животі в Балабухи співали так голосно, що їх було чути на всю хату, й йому було аж ніяково.

Вже сонце зайшло, вже надворі сутеніло. Терлецька встала й вийшла в кімнату. За нею вибігла Олеся. В кімнаті знов почалась біганина. Забряжчали ключі, застукали двері, задзвеніли ложки й тарілки. В одчиненні двері проти зелених жаб на килимі замиготіли голови.

Терлецький ходив по світлиці й фантазував, а Балабуха сидів, спустивши голову й придержуючи рукою порожній живіт.

Через годину широко одчинились двері. Баба з Килиною внесли довгий стіл і застелили

скатеркою. Килина принесла купу тарілок і почала розставляти на столі; баба принесла ложки, видельця й ножі й розклала їх з такою повагою, неначе готувалась приносити жертву богам. В кінці тієї комічно-поважної руханини вийшла Терлецька й попросила гостя за стіл. Всі посідали кругом стола й ждали. Знов одчинились двері й баба внесла довгий полумисок і поставила на столі. На здоровому полумиску лежало двоє маленьких курчаток наче дві перепелиці. Балабуха злякався.

— Прошу покорно! Беріть на тарілку! — попросила Терлецька Балабуху.

— Потривай, паніматко! Ми, по старому звичаю, покуштуємо цієї aquae vitae⁹, котрої давні римляни, певно, не пили, — сказав Терлецький, наливаючи наперсточок.

Балабуха випив той наперсточок, згадав ті красовулі, що він колись хилив з студентами, й тільки жалібно скривився. Поміркувавши, скільки-то припаде на кожного з тих двох перепеличок, він одрізав тільки ніжку од курчати й узяв на тарілку. Олеся й Терлецька одрізали по крильці й прикидались, неначебто вони вечеряють. Бідний Балабуха й собі приставлявся, що він вечеряє: обгриз ніжку й поклав виделку на стіл. Перед його очима так і сновигала макітра вареників в сметані.

"Правду казала мати! — подумав Балабуха. — Якби не попоїв дома, то оце б не доїхав живий додому".

Посиділи за столом, побалакали й устали. Прийшла баба й узяла полумисок, на котрому ще зосталась одна перепеличка.

Після голодної вечері Балабуха почав прощатись. Терлецькі просили його не забувати їх і приїздити до їх частіше.

Вже була ніч, як Балабуха рушив з двору. Тільки що вони виїхали за село, Балабуха сказав погоничеві:

— Чи не зосталось в тебе часом хліба в торбині? — Та там зостався окрасць. Ну, та й скупі ж ці люди! — сказав погонич, розв'язуючи торбу з хлібом.

— Мабуть, вони тим і багаті, що скупі. Покликали мене полуднувати, чарки горілки не дали, а матушка винесла хліб, одкраяла панську скибочку та й знов узяла в покої. Та горбата Килина, мабуть, живе божим духом. А на попадю слуги кажуть "пані", бо як будлі-котра назве матушкою, то вона, господи, як сердиться.

Опівночі Балабуха приїхав в Хильки й розбудив матір.

— Мамо, давайте хоч шматок сала та хліба! Їсти так хочу, що аж шкура тріщить.

— Хіба ж я тобі не казала! Ці гарбуза не причеплять, але вітають гостей голодом. Сідай, сину, за стіл.

Мати висунула з печі макітру вареників. Балабуха допався й витріскав трохи не всю макітру.

— Як же тобі показала дочка? — спитала мати.

— Дочка гарна, й грає добре, й співає добре, убрана по-панській, — сказав Балабуха, почувуючи в душі, що Олеся заслонила довгі тонкі Онисині брови.

— Та в їх і грошей сила. Не знаю тільки, чи багато дасть старий. А що вже багаті, то багаті, — сказала мати.

Макітра вареників звалила Балабуху на постіль, неначе грім здорового дуба. Він упав на подушку й заснув міцним сном. Тим часом в Хохітві після виїзду Балабухи в домі Терлецького почалась, після парадової вечері, друга вечеря, своя, домашня. В кімнаті застелили стіл простою скатертею, й Килина принесла здорову вазку галушок з салом. Панотець Терлецький вклав у копи дві тарілки, Терлецька дві, а Олеся, вдоволившись крильцем курчатки при гостеві, тепер почувала другий, справдешній апетит і виїла здорову тарілку галушок, од чого їй стало в корсеті так тісно,

⁹ Вода життя (лат.).

що вона покликкала Килину і якнайшвидше звеліла розшнурувати шнуровку...

— А що, Олесю, як тобі показався Балабуха? — спитав в Олесі батько.

— Так собі... нічого, — сказала Олеся, загопиливши губу.

— От і нічого! — обізвалась мати. — Панич здоровий, поставний, огрядний, вчений, і таки чисто й по-модному вбраний, неабиякий простак.

— І латину зна добре: так і сипле латинськими приказками! — додав батько. — Ні, дочко! Цього жениха шкода випускати з рук. Ти будь до його приятельніша, ласкавіша й привітніша, як він приїде до нас вдруге, та поговори з ним таки любенько, привітненько.

— Коли ж він не дуже охочий до розмови та якийсь неворушкий. Сидить, дивиться на мене, вирячивши баньки, та люльку смоче, та й годі.

— То й добре, коли мовчить. Хто мовчить — той двох навчить. Менше буде допікати тобі язиком, — сказала мати, глянувши на панотця Терлецького.

— Правда, в його очі й брови гарні, але губи... трохи чудні. Чогось неначе скривився, як середа на п'ятницю, — сказала Олеся.

— Тобі, Олесю, треба виписати жениха з Кисва або з Парижа, то такий, може б, тобі сподобався! — сказав батько. — Де ж тобі кращих набрати?

Олеся хотіла сказати, де б вона набрала кращих женихів, та промовчала: вона бачила в панському дворі гарних дідичів-паничів, але багаті паничі її не сватали, а за бідних економів та польських панків її не дав би батько. Олеся тільки легенько зітхнула й пішла спати.

Швидко всі послули в домі Терлецького, тільки в пекарні ще довго горіло світло. Там Килина з бабою та з другою таки панщанною Терлецького молодницею ще довго мили та витирали посуд та лаяли гостя. Килина й баба робили роботу вже через сон. Їх бліді обличчя стали ще бліднішими. Сон клонив їх голови. Вже північ минула, а вони все порались та прибирали, а другого дня були повинні вставати удосвіта, передніше за господарів, і знов розпочинати ту саму вічно незмінну жіночу роботу, од котрої втікали люди од Терлецького.